

I tillæg til disse betæneligheder vil jeg gerne anføre, at fratagelsen af eksamensretten er et ekspropriativt indgreb. Jeg finder ikke, at Justitsministeriet på nogen måde har argumenteret for, at der ikke foreligger ekspropriation. Eksamensretten er jo et nødvendigt grundlag for Tvinds udøvelse af deres erhvervsvirksomhed. Derfor kan denne ret ikke fratages arbitrært.

Mener ministeren, at Tvindskolerne ikke opfylder betingelserne for at afholde eksaminer, så bør ministeren træffe en administrativ beslutning, som efterfølgende af Tvind kan indbringes for de almindelige domstole. Fratagelsen af eksamensretten er ekspropriation, og gennemføres denne, så har Tvindskolerne efter min mening i henhold til grundloven krav på at få erstatning.

Til slut vil jeg også gerne spørge ministeren om den fremtidige rækkevidde af ministeransvaret på området. Betyder lovforslaget, hvis det vedtages, at der skabes præcedens for, at undervisningsministeren for fremtiden ikke har en embedspligt til administrativt at stoppe tilskud, hvis et omfattende misbrug af tilskudsordningerne i det danske friskolesystem konstateres? Jeg mener, det må være meget vigtigt for det videre arbejde i Folketinget med det her område, at vi får det meget klart defineret, hvad ministerens ansvar er på det her område.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er jo på mange måder interessant at høre på en debat, som kører i ring og kører i ring og kører i ring, og de velkendte argumenter både fra førstebehandlingen af forslaget og forespørgslen trækkes frem igen, men der kommer jo af og til også et par nye ting.

Lad mig først lige her under en kort bemærkning sige til Fremskridtspartiet, at tror man virkelig, man får stoppet Tvindkoncernen, som man påstår fra Fremskridtspartiets side er målet ved at stemme imod det her lovforslag, så efterlyser jeg også nogle klare meldinger på, hvad det så egentlig er, man sætter i stedet. For der er jo ikke skyggen af tvivl om, at de magtmidler, ministeren har i dag, ikke rækker til at nå det mål, som man påstår at have. Det er derfor, vi i Dansk Folkeparti har truffet beslutningen om, at vi stemmer for det her forslag. Men jeg savner at få at vide, hvad pokker det så egentlig er, man vil. Man siger, man vil målet, men man siger ikke, hvad det er for nogle midler, man kan nå det mål med. Det savner jeg nogle klare svar på.

Så lad mig sige til den debat, der er omkring jurister og juristers responsa osv. Jura er jo ikke matematik. Det har vi jo om noget lært også under behandlingen af denne her sag. Jurister når frem til forskellige læresætninger om, hvad der er ret og rimeligt, og om noget er grundlovsmedholdeligt og grundlovsstridigt. Det er jo derfor, juristerne slås, for de fortolker lovgivningen forskelligt.

Og lad mig blot sige, at når Claus Haagen Jensen eksempelvis kommer til et resultat, så er jeg da ikke i tvivl om, at Claus Haagen Jensen tror, at det resultat er rigtigt, men læser man det responsum, som han er kommet med, og som vi har fået omdelt i Folketinget, så er der faktisk utrolig meget tvivl også i hans sind om, hvad der er ret, og hvad der er forkert.

Men lad mig bare sige én ting, at når SF vælger at spørge professor Claus Haagen Jensen, er det jo nok ikke tilfældigt. Så er det jo nok, fordi SF har læst i dagspressen, før SF går til professoren, at professoren har nogenlunde den samme opfattelse af tingene som SF. Ellers kunne man jo have forestillet sig, at SF havde spurgt en anden professor, én, der i dagspressen havde ligget på linje, hvis ikke Claus Haagen Jensen havde gjort det. Men jeg kan bare se, at man spørger selvfølgelig en professor, der blandt nogle folk, der har forskellig opfattelse, har den samme opfattelse som én selv, og så ved man selvfølgelig også nogenlunde, hvad resultatet vil være.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Dette er jo mest blevet en debat mellem ordførerne og mellem partierne, og det er vel meget forståeligt med det forskellige udgangspunkt, man har og har haft i vurderingen af lovforslaget her. Og jeg vil da også gerne, for at der ikke skal være nogen tvivl, sige, at jeg vil ikke påstå, jeg er enig i alt, hvad der er udtalt fra talerstolen her, hverken til forsvar af eller som modstand imod lovforslaget.

Jeg blev spurgt om, hvorfor det var nødvendigt at fremsætte lovforslag nr. L 268, altså det, vi har til behandling her, når et helt Folketing oven i købet allerede havde erklæret sig positivt over for at gennemføre lovforslagene nr. L 218 og 219. Det sidste er selvfølgelig meget tilfredsstillende, og det samme er, at man tidligere i dag i Tingets behandling gav tilslutning til de to lovforslag fra Tingets side med de ændringsforslag, som jeg har foreslået. Men lovforslag nr. L 218 og 219 var jo affødt af den undersøgelse, som